

BRAQUE DE L'ARIEGE

(Braque de l'Ariege)

Kraj pochodzenia: Francja

Data publikacji obowiązującego wzorca: 07. 08.1998

Użytkowanie: wyżeł.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Seksja 1 - Wyżły kontynentalne.
Typ kontynentalny.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Wyżeł francuski z Ariege wywodzi się ze starej linii wyżłów francuskich, które w XIX wieku zostały skrzyżowane z białymi i pomarańczowymi wyżłami z Południa, co dało efekt jaśniejszego umaszczenia, dodało rasie lekkości i zwinności. Wyżeł ten był użytkowany przez kilku myśliwych, ale zapobiegło to całkowitemu wyginięciu rasy. W 1990 roku grupa hodowców postawiła sobie za cel utrzymanie hodowli wyżłów francuskich z Ariege i niedopuszczenie do wymarcia rasy.

WYGLĄD OGÓLNY:

Wyżeł typu bracco. Pies w typie kontynentalnym, o mocnej budowie, jednakże nie przesadnie ciężki. Niektórzy preferują osobniki o suchych kończynach, wyraźnej muskulaturze i dobrze zdefiniowanych liniach ciała. Umaszczenie białe nakrapiane najlepiej bladopomarańczowymi lub brązowymi plamami oraz odpowiedni wzrost nadają wyżłom francuskim z Ariege elegancki i szlachetny wygląd.

WAŻNE PROPORCJE:

Średnie proporcje: długość ciała nieco większa od wysokości w kłębie. Część mózgowa czaszki nieco dłuższa niż kufa.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Pies wykorzystywany do wszystkich typów polowań. Odporny, posłuszny i łatwy do szkolenia.

GŁOWA:

Powinna być długa, kanciasta i wąska na wysokości łuków jarzmowych.

Mózgoczaszka:

Delikatnie zaokrąglona, lekko zaznaczona bruzda czołowa. Linie części mózgowej czaszki i kufy są delikatnie rozbieżne. Łuki brwiowe średnio zaznaczone. Guz potyliczny dość wyraźny.

Stop: lekko zaznaczony.

Trzewioczaska:

Nos: różowy, czerwony, cielisty bądź też mniej lub bardziej bladobrązowy w zależności od umaszczenia, nigdy czarny. Nozdrza szeroko otwarte.

Kufa: długa i prosta, górna linia czasami lekko wypukła. Patrząc z przodu, fafle lekko zbieżne.

Faflę: dość delikatne, dobrze przylegające, wargi dość pofałdowane nigdy zbyt delikatne, kąciaki warg pofałdowane, nie opuszczone.

Uzębienie: zębodoły dobrze wykształcone. Zgryz nożycowy. Zgryz cęgowy tolerowany.

Oczy: szczerze, inteligentne, o spokojnym spojrzeniu. Szeroko otwarte, lekko owalne, dobrze osadzone. Tęczówka koloru ciemnobursztynowego lub brązowego w zależności od umaszczenia psa.

Uszy: dość delikatne, długie, pofałdowane, osadzone na wysokości oczu lub niżej, niezbyt przylegające, sięgające wierzchołka nosa.

SZYJA:

Nie za długa, dość silna, lekko luźna skóra podgardla.

TUŁÓW:

Linia górna: przednia część linii górnej biegnie praktycznie prosto od kłębu do jedenastego kręgu piersiowego, w dalszej części lekko wypukła, łączy się z zadem.

Kłq̄b: dobrze, lecz nie przesadnie zaznaczony.

Grzbiet: dość długi, muskularny, zwarty i prosty.

Miednica: lekko ukośna.

Partia lędźwiowa: lekko wypukła.

Zad: linia zadu lekko spadzista w stosunku do górnej linii ciała.

Klatka piersiowa: szeroka, głęboka, sięgająca łokci. Żebra dobrze, lecz nie przesadnie wysklepione.

Linia dolna: delikatnie wznosząca się w części brzusznej.

OGON:

Osadzony wysoko, mocny u nasady, zwężający się ku końcowi. Zwykle kopiowany do 4/10 naturalnej długości. Ogon niekopiowany dopuszczalny. Ogon noszony poziomo, nie wyżej niż linia grzbietu.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie: proste, mocne, szerokie i muskularne.

Łopatkę: mocna, muskularna, umiarkowanie skośna.

Ramię: silne, dobrze umięśnione, przylegające do ciała.

Łokcie: na wysokości mostka.

Przedramię: silne, pionowe, proste.

Nadgarstek: patrząc z profilu, bardzo lekko ukośny.

Łapy przednie: zwarte, dobrze wysklepione, prawie okrągłe, tworzące zwartą całość. Pazury silne, poduszki dobrze rozwinięte.

Kończyny tylne: pionowe, równoległe.

Uda: dobrze umięśnione, prawidłowo ustawione.

Podudzia: silne.

Stawy skokowe: dobrze kątowne.

Śródstopia: dość krótkie, prawie pionowe.

Łapy tylne: takie same jak przednie.

CHODY:

Pies porusza się ciągłym, wydajnym i energicznym kłusem, przerywanym momentami galopem. Ruchy płynne i sprężyste.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: średniogrubą, delikatniejszą na głowie; dość elastyczna. Kolor błon śluzowych musi być odpowiedni w stosunku do umaszczenia osobnika, brak czarnych plam.

Włos: przylegający, błyszczący, krótki, delikatniejszy na głowie i uszach.

Umaszczenie: bladopomarańczowo-żółte, czasami brązowe, intensywnie nakrapiane żółtymi plamkami lub brązowy deresz. Niektóre osobniki mają umaszczenie białe nakrapiane żółtymi lub brązowymi znaczeniami.

WZROST:

Wysokość w kłębie: psy: 60 - 67 cm

suki: 56 - 65 cm

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

Wady wykluczające z hodowli: ze względu na małą liczebność populację wyżłów francuskich z Ariege zaleca się nie nadawać surową ocenę poszczególnych osobników, a jedynie niedopuszczanie do rozrodu psów/suk nietypowych lub też wykazujących poważne wady.

- Zupełnie nietypowa budowa.
- Szczelina pomiędzy nozdrzami (niezrośnięte nozdrza).
- Umaszczenie inne niż opisane we wzorcu.
- Czarny nos.
- Przodozgrzyz, tyłozgrzyz.
- Jasne oko, zez.

- Entropium, ektropium, ślady świadczące o operacyjnym usuwaniu wad oczu.
- Brak pigmentacji powiek.
- Czarne paznokcie.
- Wilcze pazury.
- Kończyny tylne: widoczne problemy w poruszaniu się.
- Wzrost wyższy lub niższy niż 1 cm poza wzorcowy.
- Poważne wady morfologiczne.
- Niepełnosprawność.
- Psy agresywne lub bardzo bojaźliwe.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.